

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.

Een blad afzonderlijk, 20 centimen.

De aankondigingen, per drukregel, 15 centimen.

De reclamen, per drukregel, 25 centimen.

De Postrijder verschijnt s'ondsdays, s'onderdags en zaterdags.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 20, en bij alle postdirecteuren.

Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

De personen die zich aan den Postrijder abonneeren voor het tweede halfjaar 1866, zullen het blad gratis ontvangen van heden tot den 1° juli. De prijs van het halfjaar is bepaald op 4 fr.

TONGEREN, DEN 2 JUNIJ.

Kiezingen van den 12 juni.

Wij verzoeken de kiezers van het arrondissement Tongeren de volgende namen op hunne stembriefjes te schrijven :

MM. LOUWIS JULLIOT,
Baron GUSTAVE DE WOELMONT,
uitgaande leden.

De kiezers van het arrondissement Tongeren zullen zich op dinsdag 12 juni vergaderen ten einde over te gaan tot de kiezing van twee leden der Kamer der Volksvertegenwoordigers. Met volloening kunnen wij aankondigen dat de heeren LOUWIS JULLIOT en GUSTAVE BARON DE WOELMONT een nieuw mandaat zullen aannemen, indien de heeren kiezers hen op nieuw met hun vertrouwen willen vereeren. Voor ons deel, wij verzoeken dringend alle kiezers hunne stemmen te geven aan de achtbare nitredende leden.

MM. Julliot en de Woelmont zijn getrouw gebleven aan de zending welke de kiezers hun toevertrouwd hebben. Zij hebben het mandaat niet miskend dat eene katholieke meerderheid in hunne handen gesteld heeft. Door de katholieke kiezers gekozen, zijn zij de getrouwe vertegenwoordigers gebleven der katholieke denkwijze en in alle omstandigheden hebben zij getoond dat zij de verstandige en de ijverige verdedigers zijn der belangen van het arrondissement Tongeren.

Ofschoon tot heden niets doet voorzien dat onze kandidaten tegen mededingers zullen te strijden hebben, verzoeken wij nogtans de kiezers, om alle verassing voor te komen, zich den 12 juni naar de kieszaal te begeven en op hunne stembriefjes de namen te schrijven van MM. Louwies Julliot en baron Gustave de Woelmont, uitgaande leden.

De provinciale kiezingen welke verleden maandag in Limburg hebben plaats gehad, zijn den doodslag van den liberalen aanhang in onze provincie. Het blijkt uit de cijfers die wij in ons nummer van verleden dingsdag medegedeeld hebben, dat de katholieke denkwijze zes leden in den provincie-raad wint, te weten 2 te Hasselt, 1 te Bilsen, 2 te Beer-

ringen en 1 te Maseyck. Onder de liberale leden die van kant gezet zijn bevinden zich de hoofdmannen der klik : M. Teuwens te Hasselt en M. Breuls te Bilsen, en het heeft aan weinig stemmen gehouden of twee andere liberalen te Hasselt en twee te Maseyck werden ook afgeknikt. Integendeel in de kantons waar de katholieke zegepraal, bekomen deze eene overgroote meerderheid zoo als te Bilsen, ofwel de liberale lawijtnakers durven zelfs geen kandidaat voorbrengen zoo als te Mechelen, te Achel, enz.

Daar staan nu die dappere strijders die zoo kloek in den wind schermen als de vijand verre is! De uitslag der kiezing van verleden maandag heeft hun bewezen welken lijfval zij bij de kiezers vinden, en welke vooruitgang zij in Limburg gedaan hebben. Te vergeefs zochten de katholieken certijns M. Teuwens te Hasselt van kant te zetten; M. Teuwens zegepraalde over alle tegenkantingen; te vergeefs stelden zij kandidaten tegen M. Breuls te Bilsen; M. Breuls werd telkens gekozen. Maar wat gebeurt er verleden maandag? M. Teuwens wordt te Hasselt zonder moeite overhoop geworpen, en M. Breuls die zich zoo steek achtte dat hij zelfs eens als kandidaat voor de Kamer tegen M. Julliot optrad, M. Breuls die sedert zoo veel jaren in den provincie raad zetelt, mistukt tegen eenen jongen mededinger die zelfs het kanton niet bewoont en die 172 stemmen bekomt, terwijl M. Breuls er slechts 58 thans brengt.

Daarna behoeft men niet meer te vragen of er den 12 juni strijd zal zijn in het arrondissement Tongeren bij de kiezingen voor de Kamer. Dat liberaal stuk is afgespeeld. Wij wenschen er de kiezers proficiat over.

Men verzekert dat de volkomen authentieke brief van Z. M. Leopold I aan den Kardinaal-Aartsbisschop van Mechelen, en dien verscheidene Staatsmannen van de rechter zijde gelezen en herlezen hebben, binnen kort zal openbaar gemaakt worden. Het zal een monument zijn, dat aan de toekomstige geslachten de veroordeeling van het valsehe liberalismus overbrengen zal, door den eersten Koning, den stichter onzer dynastie, uitgesproken.

Er is nog een andere brief van Leopold I, even zoo en misschien nog meer belangrijk door de staatkundige denkbeelden, welke er in uitgedrukt zijn. Het is namelijk een brief aan den heer Van de Weyer, onzen afgezant te Londen. Z. M. heeft dien getoond aan een der Staatsministers, die op de banken der rechterzijde zetelt. Men leest daarin : **INDIEN BELGIE OPHELD VAN KATHOLIEK TE ZIJN, ZOU HET GEENE REDEN VAN BESTAAN MEER HEBBEN.**

handelen. Ware dit niet zoo, ja al hadden ze zich als andere meisjes gedragen, zoo moest ik noodzakelijk eene driedubbele cuirasse om mijn hart doen, en dat zou tiemaand mij, bij zulke buitengewone schoonheden, kwalijk kunnen nemen.

Ik zou veel gegeven hebben om een eigaartje te kunnen raken, zoo als dat na het eten mijne gewoonte is; maar het voortdurend bloedsputten liet mij niet toe daaraan te denken. Ik was tamelijk afgemat door de buitengewone avonturen die mij in zoo korten tijd overstelpeld hadden. Een oogenblikke slapen op de zachte sofa was mij dus welkom. Ik maakte het mij daarom zoo gemakkelijk mogelijk, trok den rok uit, strekte mij in mijne hemdsmouwen, want het was warm, met mijne nog overige een-en-dertig tanden op de canapé uit en legde mijn vermoedelijk hoofd op het kussen.

De slaap kwam. Maar dat was geene verkwikende of aangename slaap. Het zusterpaar ging voort met mij in den droom nog meer te plagen dan in de werkelijkheid. Nu eens was het Louise gelukt mij den neus af te schieten, ongeveer zoo als men bij het gaaischieten den houten vogel zijn bek afschiet; dan weder stond Emilie voor mij met eene ontzettende schroef en wilde mijn hoofd uit elkander schroeven. Dit ging zoo zonder ophouden voort; het eene visioen was al afschuwlijker dan de andere. De droom scheen waarlijk onuitputtelijk. Ik zweette als in het vagevuur en kreunde om eenen steun te vermurwen. Nalat Nimrod mij zeer kunstig een gat door het lijf had geschoten, zoo regelde dat de zon er doorschijnen en men als door een verrekijker er door heen zien kon, verscheen Diëffenbech met eene lange tong waaraan ook mijne

Maken wij de conclusie van deze koninklijke woorden, die het politiek testament van onzen eersten Vorst zijn: Indien België geene andere reden van bestaan heeft, dan zijn katholiek geloof, dan is het « liberalismus », welk dit geloof bevecht, een vijand des lands, en, als het zegespraakt, zal hij het naar zijnen ondergang brengen.

Dit de kiezers deze koninklijke woorden goed in 't geheugen printen, alver de stembus te naderen.

Algemeene oogslag op België.

(*Ut le Livre Noir.*)

De toestand van België verergert zoo zeer, dat de blindsten het klaar beginnen te zien. Burgers van goede trouw, die altijd het Ministerie ondersteund hebben, hetzij op de tribune, hetzij in de dagbladen, hetzij om zijne kandidaten voor de Kamers te doen kiezen, hebben besloten niet langer de slachtoffers te blijven van bedrieglijke beloften en valsehe schijn; zij willen zich vrij maken van 't juk des valsehe liberalismus, met zoveel reden het « doctrinarismus » gheeten. Zij zien dat het huidige gouvernement den voortgang van het tegenwoordige, evenals de vrijheden van het verledene, heeft miskend; dat het de lasten niet vermindert, de uitgaven verhoogt, het eijfer der Staatsbudgetten van jaar tot jaar vermeerdert. Zij zien dat België de vruchten van het tekensstellingsstelsel, door het Ministerie gevolgd, inzumelt; het maait, wat een bewind heeft gezait dat, van zijne oorsprong af, maar twee gedachten heeft gevoeld: het naar buiten te verraden, het inwendig te verslaven; op de puinen der omwenteling van 1830 een verachtelijk despotismus te stichten, in schijn voortuitstrevend en liberaal.

Voortijds kozen de Romeinen der avondheid regeerders, wie zij een onbepaald gezag lieten, en die zich van mannen ooringden zooals men er altijd vindt, bereid om de tyrannie te dienen en er de verfoelijke voordeelen van te deelen. Allen te gelijk verbonden zich tegen het volk. Rome bukte onder hun gewel. Overgeleverd aan den willekeur huichelender wijze met eenige wettelijke vormen omsluisend, door het gewel en de vrees in de oude onderwerping gehouden, ploofde de machtige stad onder den last hunner heerschappij.

Wat Rome onder die regeerders was, wat België in 1829 onder het doctrinarismus van Van Maanen was, is het heden onder het gouvernement, dat het verdrukt.

Een Manifest van Mazzini.

Mazzini heeft een manifest uitgegeeveld, waarin hij elk verbond met Pruisen verwerpt.

Indien dit verbond reeds mocht gesloten zijn, verlangt hij, dat men het geheim zal houden als een fout, welke men heeft begaan, en daarvan geen gebruik zal maken. Te oorlog moet uitsluitend nationaal zijn; doch voor alles moet het volk wilschen, dat er oorlog gevoerd worde.

De regering (zegt Mazzini) schijnt thans den oorlog te willen, maar de Regering heeft niet genoeg zedelijke macht; zij geloof niet aan den nationaal plicht; zij heeft in de laatste jaren de italiaanse krachten gewantwoord en deze onvoldende geoordeeld voor den krijg; zij heeft, omdat zij zich alleen waande, de schoone gelegenheden van den poolschen opstand en van den deensch-duitschen oorlog ongebruikt laten voorbijgaan.

Thans geloof zij, dat het oogenblik gekomen is, omdat zij zeker meent te zijn van bondgenoten te zullen vinden; doch zij zou morgen misschien weder terug gaan indien degenen, die haar nu in het geheim aanzetten, het nu hoofde van nieuwe gebeurtenissen of nieuwe berekingen, noodig oordeelden om zelve terug te gaan.

Het is noodzakelijk, dat het volk den oorlog onvermijdelijk make, hetzij met of zonder bondgenoten.

Tot heden was de oorlog tot bevrijding van Venetië een plicht; thans is die krijg eene noodwendigheid.

Indien Italië, na al wat het heeft geleven en gezegd, dit plan opgef, zou het aan Europa bekeunen, dat het geen eigen wil bezit; dat het slechts een werktuig is in de hand van vreesdelingen; het zou voor lange jaren alle krediet bij de volken hebben verloren; het zou een nieuw te kort moeten voegen bij het oude; het zou een machtig wapen verschaffen aan de partij van den teruggang; het zou den weg openen voor de onringelbaarheid of voor een gevoel van outmoedigheid; iets, 't welk nog erger is dan regeringloosheid.

Destem toe volks moet derhalve werklinken van het eene einde des lands tot het andere, en die stem moet een oorlogskreet zijn.

Ik begrijp niet, dat de Venetiers niet zien, dat zij op dit oogenblik den toestand in handen hebben, en dat de minste poezing tot opstand van huane zijde den weg voor den stroom zou openen. Doch, indien zij niet willen of niet kunnen, dat het land dan voor hen handelde.

Het leven, de toekomst en de eer van het volk moeten gekocht worden tusschen de Alpen en de Lagunen.

Behoedmiddelen tegen de Cholera.

Bekend gemaakt door de zorgen van het gemeente bestuur van Antwerpen.

(*Ferrolly.*)

TWEEDE DEEL.

Howe te handelen: 1° bij de verschijning der gewoonlyke voortteekenen van de cholera, 2° bij den aanvang der ziekte zelve.

EEN MISVERSTAND.

HOE IK EENS WAS UIT VRIJEN GEGAAN.

(*Ferrolly.*)

Onder al deze overdenkingen bleef ik aanboud bloedsputten; pijn had ik niet meer, maar de ontzettende afgrond waarin mijne tong, die de zaak ook verre van aardig scheen te vinden, onafgebroken als een paling rondvoelde, veroorzaakte mij een hoogst onaangenaam gevoel.

Dat moet ik bekennen, voor ik in mijne alleenspraak voort, schooner meisjes heb ik in mijn leven nog niet ontmoet; ook twijfel ik er aan of er op de geheele wereld wel schooner mij; maar wat helpt mij al die schoonheid waarbij men zijn leven niet zeker is? Nu ben ik nog nieuwsgierig naar de derde zuster, Ernestine. Naar het portret te oordeelen is zij zachter dan de twee andere. Zij houdt veel van natuurstudie en heeft het dus ten minste niet dadelijk op de menschen gemikt zoo als Louise en Emilie. Wat mij de oude heer reeds van hare neiging voor spinnen en dergelyk ongezichte vertelde is zeker niet aanbevelingswaardig; maar men loopt daarbij althans geen gevaar zijn leven te verliezen. Dat vervloekte bloedsputten wil nog maar niet ophouden.

Overigens is het een geluk voor mij en Mina, sprak ik weder na eenig nadenken dat Junghänel's dochters zulke even wonderlijke als onbeminnelijke stokpaarjes hebben en zich ook hielden geene bijzondere moeite geven om op het hart van een jong mensch als ik eenigen indruk te maken. Integendeel schijnen zij niets anders te zoeken dan mij te vervelen en te mis-

overige een-en-dertig tanden in eene kraanbinnen. Ik was nu geheel tand-loos als een oud man van acht-en-tachtig jaar en stamdele dus schrikkelijk, maar de kwelling zou nog hooger graad bereiken. Diëffenbech hadde een lang duin en haarlijf ijzer voor den dag en wilde mij waarschijnlijk van een hartgezwel opereeren. Natuurlijk verzette ik mij d'artegenen verwerde mij met wanhoopigen moed, maar het mogt all's niets helpen; onzichtbare handen hielden mij vast, knevelden mij aan armen en benen zoodat ik mij niet bewegen kon. de angstig kloppende borst werd ontbloot en niet een duivelsch hoon-gelach stiet het ontzettende wezen mij het staal in het hart. Het angstzweet liep mij stroomgewijs van het voorhoofd; ik schreeuwde luid en ontwaakte.

Toen ik de oogen opsloeg geloofde ik nog altijd te droomen en alle haren rezen mij zoo rest als eene kaars te berge. Emilie stond werkelijk voor mij met een lancet in de hand; om mijn arm zat een laarband en een donker rood bloedstraal sprong in het zilveren bekken dat door een dienstmeisje zoo bedaard mogelijk werd vastgehouden.

Barmhartigheid, wat gebeurt mij? riep ik zacht, op klagenden toon, want het bloedverlies had mij reeds merklijk verzwakt.

Chut, chut! sprak mijne moordenaarster, want daarvoor hield ik in allen ernst de schrikwekkende gedaante, houd u stil, anders maakt gij het verbinden moeilijker.

Wilt gij mij ombrengen? stamelde ik.

Niet in het minst, maar uw koortsachtige toestand, een waar delirium waarin ik u zoo even, toevallig deze kamer binnentredende zon-

der te welen dat gij er reeds bezit van genomen hadt, vond, deed mij het ergste vreezen; slechts eene spoedige aderlating kon u redden. Daar, zie zelf maar hoe koortsig uw bloed springt!

Ik zag evenwel niets, want mijn hoofd zonk doed moede in het canapé-kussen terug en mijne oogen sloten zich.

Nu nog eene aderlating ook, zuchtte ik zacht; hemel, uwe beproevingen zijn wonderbaar. Eene weldadige omgagt belette mij hierover verder toe te denken.

Na verloop van anderhalf uur strompde ik aan Junghänel's zijde, nog afgemat van de verwenschte aderlating, door het alleraangenaamst gelegen landgoed Wiesenthal.

Loop ik niet te hard? vroeg mijn leidsman, die de moeite opmerkte waarmede ik hem volgde.

Wel wat, was mijn antwoord, ik voel mij nog zwak.

Junghänel bleef staan en antwoordde met oprechte deklaering; wel, arme vriend, dat hadt gij zeker niet gedroomd dat gij op uw plezierigste uw bloed laten zoudt.

Ik moet openhartig bekennen neen, zeide ik.

Ik begrijp ook niet, ging de raadbeer voort, wat booze, bloedgierige geest op eenmaal in mijne doelters gevaren is. Ik moet u oprecht betuigen dat het anders de zachtmoedigste en beste meisjes der wereld zijn.

Ik kon dat niet vinden.

Evenwel moet gij sprak Junghänel verder, werkelijk in gevaar geweest zijn. Emilie heeft een scherpen blik en zou zeker anders geen aderlating hebben gedaan.